

[Leif Hermann]

10 øre bidrager til mindre affald. Det er nemlig derfor, vi har sagt ja til det.

Det er ikke bare et spørgsmål om at beskatte børnefamilierne. Det er selvfølgelig først og fremmest et spørgsmål om at skaffe nogle penge til øget genbrug, herunder også åbne mulighederne for igen at have genbrug på mælkeområdet. Det har vi haft før, det kan hr. Knud Lind sikkert huske, og det arbejder man også med, men efter vores opfattelse gik dette arbejde for langsomt. Vi har fået et tilsagn fra ministeren om, at arbejdet med genbrugsmælkeflasken skal opprioriteres.

Hr. Knud Linds henvisning til Miljøstyrelsens oplysninger kan vi jo diskutere. Man kan jo anskue tingene ud fra mange synsvinkler, men det, der er væsentligt at gøre, når man diskuterer det i et miljøpolitisk lys, er at anskue det ud fra en total synsvinkel, altså fra det øjeblik, produktionen sættes ind med alle omkostninger, til det øjeblik, affaldsbortskaffelsen er sket med alle omkostninger.

I så fald er jeg ganske overbevist om, at en genbrugsmælkeflaske ville kunne stå sig i konkurrencen med kartonemballagen. Det er det, der har været afgørende for os, da vi gik ind i det spørgsmål.

Lad mig endelig sige til hr. Knud Lind: Hvis afgiften havde været på 1 kr. pr. l eller på 50 øre pr. l, havde situationen selvfølgelig stillet sig anderledes end med en afgift på 10 øre pr. karton. Man skal drikke ualmindelig meget mælk og have ualmindelig mange børn, før det giver anledning til alvorlige og store budgetproblemer.

Hertil kommer noget andet: hvis det var således, at mælk havde faste priser og ikke var underkastet prissvingninger i overensstemmelse med markedsforholdene, kunne man godt diskutere, sådan som hr. Knud Lind gør, men i meget vidt omfang vil denne tiære drukne på grund af prissvingningerne i markedsordningerne.

Alt i alt har vi gode grunde til at være tilfreds med det afgiftsforlig, vi har sluttet med miljøministeren. På en lang række områder er den affaldspolitik, som Socialistisk Folkeparti har stået for i de senere år, noget, der klart er blevet opprioriteret.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg synes, hr. Leif Hermann er en skygge af sig selv. Normalt plejer SF at være langt mere fremme i de miljømæssige spørgsmål, men det kan skyldes, at det kniber lidt med argumenterne i dag.

Hr. Leif Hermann talte om, at man var gået med på det, fordi man kunne se en miljømæssig fordel, og hr. Leif Hermann talte om, at man så det under en total synsvinkel. Jeg fastholder ordene »total synsvinkel« og ser så på, at man har lagt afgift på glas og på plast og på metal, og man har taget dem alle sammen med. Hvor kommer den totale miljømæssige synsvinkel så ind? Den kan jeg ikke rigtig finde. Man kunne lægge en afgift på vand og sige, at så går vandforbruget nok ned, men folk skal jo stadig væk drikke lidt vand, og hvis det ikke ændrer noget på forbruget, så er den totale synsvinkel væk.

Nu ved jeg godt, at man faktisk har lagt indirekte skat på det mest almindelige levnedsmiddel her i Danmark. Det har SF været med til. Man er dog langt under mælken. Man har nemlig også lagt afgift på almindeligt vand, som bliver hældt over på en karton og solgt til forbrugere, som ikke ønsker at drikke vand, som de mener ikke har den rette sammensætning eller måske er en del forurenset.

Derfor er det, jeg undrer mig meget over det ulige makkerpar, der er her, den konservative, industrivenlige regering og så SF, som hver især har nogle synspunkter, som ikke holder for nærmere prøvelse.

Trøjborg (S):

Der er ingen grund til at skjule, at Socialdemokratiets deltagelse i denne aftale baserer sig på en erkendelse af nødvendighedens politik. Der kunne nok have været fundet en bedre afgift end afgiften på kartoner, der anvendes til mælk, men det er nødvendigt at få nogle penge i kassen til miljømæssige formål. Det er der ingen grund til at skjule, heller ikke ved at anvende en masse undskyldninger om et miljømæssigt sigte.

Men jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiets hykleri: Nu er jeg en af de borgere i dette land, der har en søn, der er storforbruger af skolemælk. Hvad er regnestykket så, hr. Knud Lind? Regnestykket er, at det koster 2 kr. mere om måneden. Det forlig, som Fremskridtspartiet har indgået med regeringen om kontanthjælpen, kan for børnefamilier betyde op til 40.000